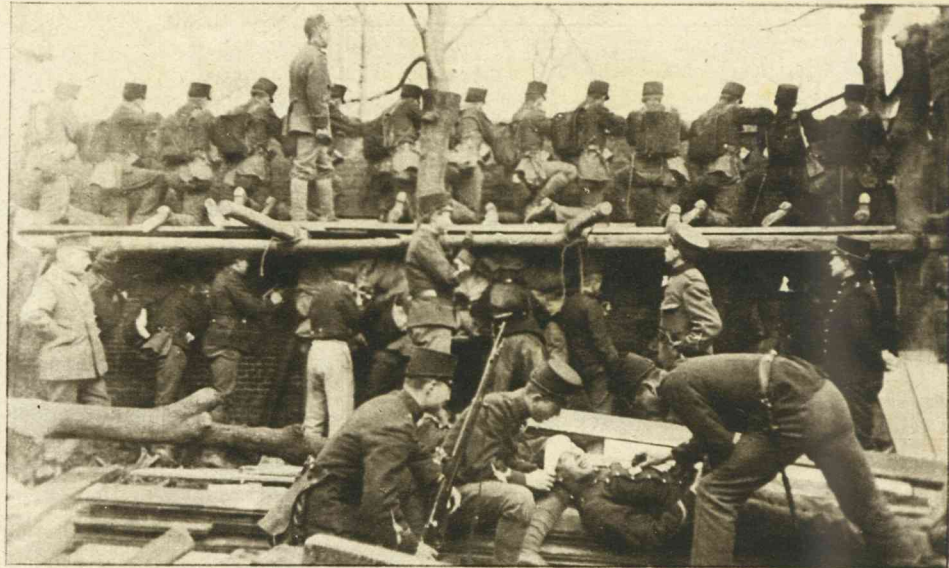

DEN HAAG IN STAAT VAN VERDEDIGING.

Van de omstandigheid, dat op den hoek van de Prinsessegracht en Korte Voorhout te 's-Gravenhage een huis wordt afgebroken, waarvoor een nieuwe schouwburg in de plaats zal komen, hebben de militairen gebruik gemaakt, om een bijzondere oefening te houden. De foto links geeft het huis zooals het in staat van verdediging was gebracht, de foto rechts biedt een kijkje hoe het er op de binnenplaats uitzag.

sterk geparfumeerd was. Ik staarde en staarde, en langzaam, zonder wille, boog ik mij naar haar over en drukte een kus in haar zijdeachtig haar.

Toen sprong ze op.

„Je zult mij niet in mijn haar kussen”, zei ze, rood van kwaadheid, en stampte met haar kleinen voet op den grond. „Dat heb ik je verboden en dat wil ik niet.”

Ook ikzelf zag plotseling het onvergeeflijke van mijn misslag in. Het was waar, ze had het mij verboden. Ik stamelde eenige onbeduidende woorden.

„Je hebt mijn haar geheel in de war gemaakt — ja zeker.”

„Maar Helma, laat zien, ik zal alles weer goed maken; ga mee, dan zal ik licht aansteken en dan kun je het weer in orde brengen.”

„Waar is een spiegel?” vroeg zij op bevelenden toon.

„Hier naast; ik zal je bijlichten!”

Ik nam een kaars en lichtte haar daarmede bij. Zij nam ze echter uit mijn hand.

„Wat,” riep ik in grappige vertwijfeling, „ben ik niet eens meer waard je te mogen helpen?”

„Nee, zeker niet! Je wacht hier voor de deur tot ik klaar ben, begrijpt u, mijnheer?”

Zij sloeg de deur toe.

Wat te beginnen?

Ik stak een sigaret op, ging voor het raam staan en dacht na. Nog nooit in mijn leven had ik mij zoo zonderling te moede gevoeld als thans. Ik hield veel van haar. Zij was knap en het mooiste aan haar was zeker haar haar, dat zich als een gouden golf om haar hoofd slingerde. Ik kende haar reeds van uit mijn jeugd en altijd was zij, ofschoon dikwijls andere „zonnestrallen” in mijn leven gekomen waren, de eenige geweest, die mij voortdurend had weten te boeien en betooverd had. En nu, wat was zij boos . . .

Een luide schreeuw uit de kamer naast mij drong in de stilte tot mij door. Ik sprong naar de deur, rukte ze open. Daar stond Helma, met opgeheven armen en brandende haren.

Haar haar stond in brand.

Ik snelde op haar toe, drukte haar op de rustbank en sloeg een kleed om haar heen.

Zij wierp alles weder van zich af en sprong op. De vlam was gedoofd. Op haar hoofd waren slechts enkele haren geschroeid, maar haar keurige vlecht was verbrand, en half verzengde strengen hingen over haar schouders heen.

Haar eerste beweging was de kaars te grijpen en naar den spiegel te gaan. Maar haar hand beefde.

„Steek de lamp aan,” beval ze.

Met trillende vingers stak ik de lamp aan en trad naast haar voor den spiegel. Zij bekeek zich links en rechts en zonk plotseling in een zenuwachtig schokschouderen ineen.

Wat een scène!

Ik voelde dat ik haar troosten moest, maar ik wist niet wat h t eerst te zeggen.

Ik ging naar haar toe en streek ze over het verbrande haar, dat wel voor eeuwig zijn glans verloren zou hebben.

Zij ging mij echter uit den weg. De lucht van haar verbrande haren sloeg mij in het gezicht. En krampachtig snikte zij voort.

Ik wist niet wat te beginnen.

En ze weende en klaagde al luider.

„Ween niet,” zei ik troostend.

Maar zij hield niet op.

Dat maakte mij mismoedig en driftig. Hoe onverstandig. Alsof door huilen haar haar zou groeien.

„Houdt toch op!” riep ik uit en sloeg op de tafel. „Door huilen wordt de zaak niet ongedaan en je haren zullen wel weer aangroeien!”

Dat scheen haar opnieuw te ergeren. Nog zenuwachtiger en luider werd haar gesnik.

Radeloos liep ik op en neer.

„Schei toch uit! Je maakt mij gek!”

„Schreeuw niet zoo tegen mij. Daar heb je geen recht toe!” riep zij plotseling, en als een furie richtte zij zich op.

Daar stond zij tegenover mij. Met haar verbrande haren en rood-geweende oogen, een toonbeeld van ellende.

„Ik kan mij waarlijk niet begrijpen, hoe iemand zoo dom kan wezen zijn haren in brand te steken. Dat komt nu anders niet als door je ijdelheid!”

„Wat? je beschimpt mij nog bovendien?” riep zij woedend uit. „Dat laat ik mij niet doen. Door jou in geen geval!”

Als een woedende heks stond zij voor mij.

Ik keerde mij om.

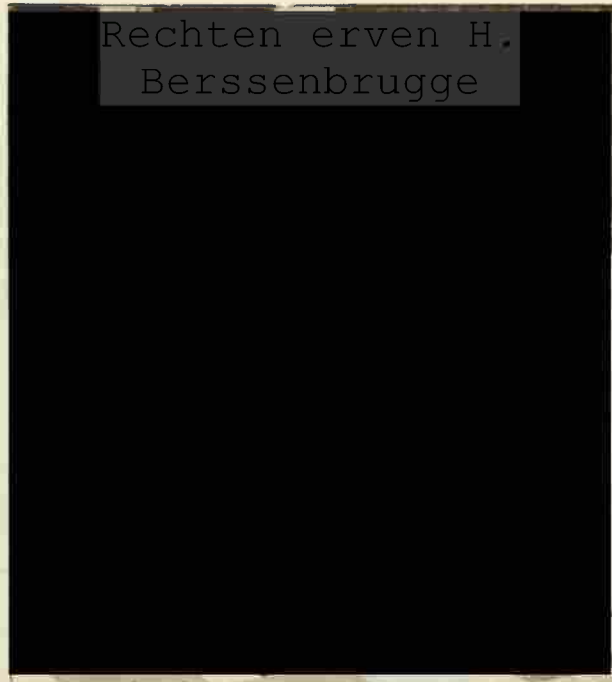
„Je bent niet wijs,” zei ik kwaad. „Je bederft mijn geheelen avond!”

„Omdat ik haast verbrand ben? Dat is erg aardig van je. Dag mijnheer, ik hoop u nimmer meer te ontmoeten!”

Ze ging de gang in, zette haar hoed op en liet den bediende een rijtuig bestellen. Ik liet haar gaan . . . Ik wist niet wat te doen. Ik voelde dat er iets liefs en moois uit mijn leven wegging, en toch had ik niet de kracht en dacht ik niet eraan het vast te houden.

„DE HEKS VAN HAARLEM” BIJ „HET TOONEEL”

Rechten erven H.
Berssenbrugge

Bij „Het Tooneel” is voor enkele dagen de première gegeven van Van Eeden's „De Heks van Haarlem”. Het stuk geeft den strijd tusschen vaderlandsliefde en vaderliefde. Arent van Byland, schoonzoon van den schout van Haarlem, verdient schatten gelds met de levering van contrabande. Hille Babbe, de Heks, valt het gezin van den schout binnen en vertelt, dat Arent vier schepen met contrabande bij Tessel heeft liggen. In het gemoed van den ouden man ontbrandt een tweestrijd, die eindigt met de overgave van den schoonzoon aan de rakkers van den Prins. Arent's vrouw wordt gedood. Arent ontvlucht wederom en trekt naar Amerika.
(foto's Berssenbrugge).

Het rijtuig kwam voor en rolde weg.

Als in een droomstemming liep ik de kamer op en neer.

Daar viel mijn oog op een stuk van haar vlecht, dat, half verbrand, op het kleed lag.

Langzaam boog ik mij, raapte het op en bekeek het lang en aandachtig. Toen borg ik het zorgvuldig weg in een couvert waarin ik eens een brief van haar ontvangen had.

Zorgvuldig heb ik het steeds bewaard, als een herinnering aan een schoonen droom.

Haar heb ik nooit meer teruggezien.”

Hendrik zweeg.

Eindelijk verbrak hij de stilte en zei:

„Ja, kind, dat was mijn droom in blond. En dat is mijn schoonste en reinste herinnering. Al het andere gelijkt in mijn gedachten valsch en onecht. Alleen deze glimp van de zon was echt!”

Bertha had zich zoo gewend, dat een straal van het lamplicht op haar blonde haren viel.

„Zij was dus werkelijk nog blonder dan ik?” vroeg zij.

„O ja, ja”.

Plotseling zei ze:

„Je moet mij die haren laten zien van haar.”

„Jeugdherinneringen zijn heilig,” zei hij melancholisch.

„Toe, laat ze mij nu zien,” vleide zijn vrouw.

Hij werd overwonnen. Uit een la nam hij een groen couvertje, haalde er voorzichtig een stuk van een blonde haarvlecht uit.

Zijn vrouwtje was van nieuwsgierigheid op haar teenen gaan staan.

„Daar,” zeide hij. Hij gaf haar het einde van een haarvlecht, dat met een zwart zijden bandje was tezamen gebonden.

En Hendrik lachte treurig. Een oude, lieve droom steeg in zijn ziel op . . .

Bertha bekeek het einde van de vlecht zorgvuldig.

En plotseling barstte zij in een lang en krampachtig lachen uit.

Het was hem als sloeg zij hem in het gezicht.

„Waarom lach-je?” vroeg hij geraakt.

„Haha, haha! over het eind van Helma's blonde vlecht!”

„Nu, . . . waarom dan?” vroeg hij.

„Haha,” kwam er proestend uit. „Dat heb je niet gezien! Dat heb je niet gemerkt! Haha . . . Het is het *bovenste* eind van de vlecht . . . De vlecht was valsch!”

Een nauwkeurig onderzoek maakte uit, dat Bertha gelijk had.

Zoo eindigde Hendrik's schoonste droom.

Rechten erven H.
Berssenbrugge

„Hille Babbe” — Jan Musch.

Rechten erven H.
Berssenbrugge

Cousaert. Schout van Haarlem en zijn vrouw — Willem Royaards en Mevr. Sablaïrolles.